
MASKOVANÝ
VALENTINA PERRI

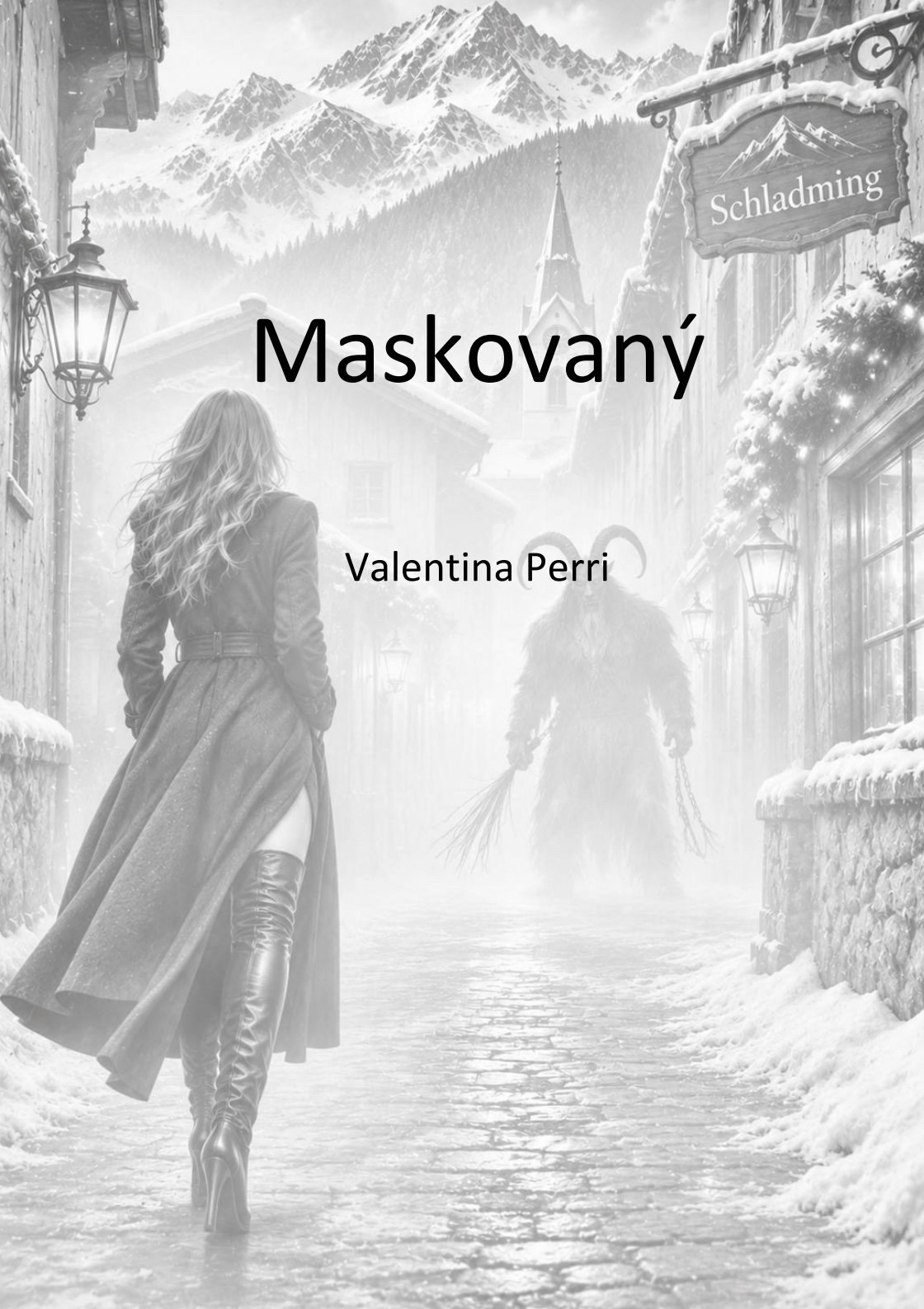

Maskovaný

Valentina Perri

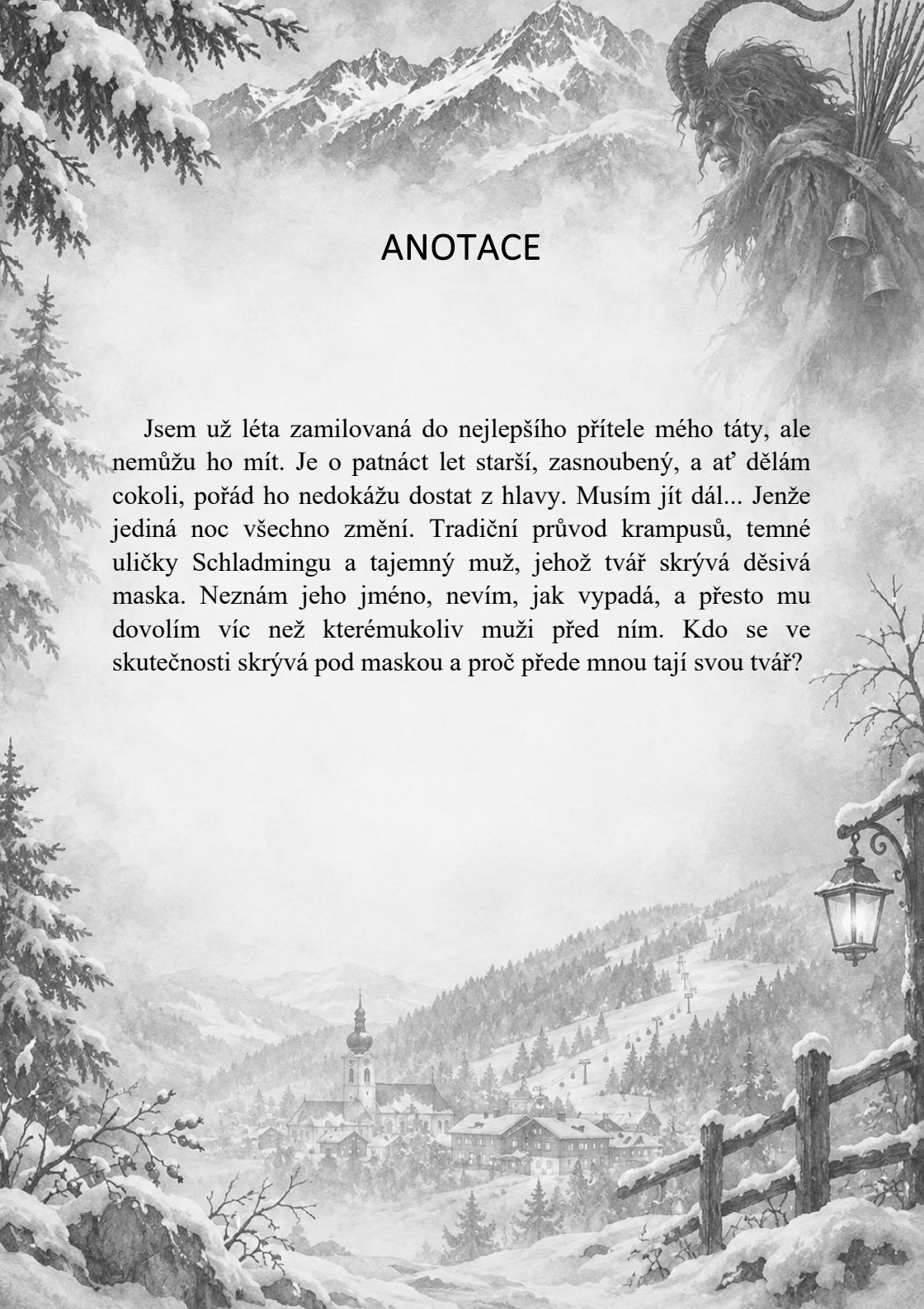

ANOTACE

Jsem už léta zamilovaná do nejlepšího přítele mého táty, ale nemůžu ho mít. Je o patnáct let starší, zasnoubený, a ať dělám cokoli, pořád ho nedokážu dostat z hlavy. Musím jít dál... Jenže jediná noc všechno změní. Tradiční průvod krampusů, temné uličky Schladmingu a tajemný muž, jehož tvář skrývá děsivá maska. Neznám jeho jméno, nevím, jak vypadá, a přesto mu dovolím víc než kterémukoliv muži před ním. Kdo se ve skutečnosti skrývá pod maskou a proč přede mnou tají svou tvář?

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 33. eknihu

v edici Secret Press

Autor © Valentina Perri

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-34-2 PDF

978-80-88553-35-9 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

PROLOG

EMMA

Schladming je v prosinci přesně takový, jaký si ho pamatuju. Nad střechami domů se zvedají zasněžené vrcholky hor, z komínů stoupá kouř a úzkými uličkami se nese vůně svařeného vína, pečených kaštanů a čerstvě nařezaného jehličí. Vánoční osvětlení se odráží ve výlohách obchodů a pod nohama nám křupá sníh, který během odpoledne napadl na chodníky.

Jenže dnes se poklidné horské městečko proměnilo v jedno velké mraveniště. Náměstí zaplnily stovky návštěvníků, ze všech stran se ozývá hudba a mezi lidmi se už začínají objevovat první postavy v kožešinách a děsivých maskách.

Krampusnacht.

Jako dítě jsem tenhle večer milovala i nenáviděla zároveň. Táta mě každoročně bral na průvod, a přestože jsem se pokaždé zapřísahala, že se žádného čerta nebojím, nakonec jsem se mu stejně schovávala za záda. Později jsem už před krampusy neutíkala. Naopak jsem se snažila dostat co nejblíž, abych si mohla prohlédnout jejich masky, mohutné rohy a kožešiny, které jim při chůzi splývaly až ke kolenům.

Ani po těch letech v Anglii mě tahle zvláštní tradice nepřestala přitahovat.

„Takže slečna se nám konečně uráčila vrátit domů!“

Otočím se za známým hlasem a sotva stačím roztáhnout ruce, Tina mě obejme tak prudce, až mi málem vyrazí kelímek s punčem.

„Taky tě ráda vidím.“ Rozesměju se a snažím se ji od sebe trochu odtáhnout. „Jestli mě ještě chvíli budeš škrtit, skončí naše shledání na pohotovosti.“

„Nepřeháněj. Takovou dobu jsme se neviděly, tak mám právo na pořádné objetí.“

Tina konečně ustoupí a prohlédne si mě od hlavy k patě. Její rezavé vlasy, které dřív nosila sotva po ramena, jí teď sahají skoro do půli zad. Pod červenou čepicí jí vykukuje několik neposlušných pramenů a tváře má zrůžovělé zimou.

„Sluší ti to. Londýn ti očividně prospívá.“

„Děkuju. Tobě to taky sluší.“

„Mně prospívá hlavně to, že jsem konečně dala kopačky Danielovi. Ale o tom ti povím později, protože bych potřebovala minimálně tři panáky, abych se u toho nerozčílila,“ svěřuje se.

„Takže se nic nezměnilo.“

„Vůbec nic. Furt mám příšerný vkus na chlapy a ty pořád vypadáš, že máš všechno tip ťop.“

Napiju se punče a pobaveně zavrtím hlavou.

„Kdybys viděla můj byt v Londýně, tak bys nic takového netvrdila.“

„Bydlíš s přítelem, dokončila jsi vysokou a máš před sebou slušnou kariéru bytové designérky. Promiň, ale z mého pohledu jsi na tom zatraceně dobře.“

„Oliver je momentálně pracovně pryč a já se ještě pořád rozhoduju, co budu dělat dál. Takže bych to s tou dokonalostí nepřeháněla.“

Za Tinou se konečně protlačí i Liza, která v rukou drží dva kelímky s punčem. Jeden podá Tině a druhý si nechá. Společně se vydáme k hlavní ulici, kde se shromažďují diváci. Cestou mi Tina vypráví o své práci v Grazu, o bývalém příteli, který jí při rozchodu oznámil, že si potřebuje ujasnit priority, a o tom, že jeho největší prioritou byla podle všeho nová recepční v posilovně.

„Aspoň už vím, proč tam najednou začal chodit pětkrát týdně,“ poznamená kysele.

„Třeba chtěl opravdu jenom zhubnout.“

Rozesmějeme se a přitáhnu si šálu blíž ke krku. Přestože mám pod dlouhým kabátem teplé pletené šaty, silonky a vysoké kozačky s kožíškem, mráz mi začíná zalézat pod oblečení. Na čele se mi zachytávají sněhové vločky a tmavé vlasy s vínovým přelivem mi vítr neustále vyfukuje zpod čepice. Každou chvíli si musím odhrnovat ofinu z očí, což Liza sleduje s neskrývaným pobavením.

„Furt nechápu, proč sis ji nechala ostříhat.“

„Protože se mi líbí.“

„Počkej, až ti v létě poleze do očí.“

„Mám ji už půl roku.“

„A pořád sis nezvykla.“

„Jestli mi ještě jednou sáhneš na vlasy, ostříhám tě taky.“

Liza se rozesměje a zvedne ruce na znamení kapitulace.

Když dorazíme k zábranám, průvod už se pomalu dává do pohybu. Z dálky se ozývají hluboké údery bubnů, které postupně přehlušuje dunění kravských zvonců. Lidé se tlačí blíž k ulici, děti sedí rodičům na ramenou a několik turistů se pokouší protáhnout dopředu s telefony připravenými k natáčení.

Pak se mezi domy objevují první krampusové. Mohutné postavy zahalené do tmavých kožešin postupují v nepravidelném průvodu a jejich těžké zvonce se při každém kroku rozhoupávají. Na hlavách mají ručně vyřezávané masky s pokřivenými ústy, dlouhými zuby a rohy, které se nad davem tyčí do výšky. Některé jsou téměř zvířecí, jiné připomínají lidské obličeje znetvořené do děsivých grimas. Čerti kolem sebe mávají metlami, chrastí řetězy a občas se prudce rozběhnou k zábranám, aby vystrašili diváky.

Liza se rozesměje, když jeden z nich přiskočí přímo k nám a zatřese obrovským zvoncem.

„Bože, já je pořád nesnáším!“

„Tak proč sem každý rok chodíš?“

„Protože jsem očividně nepoučitelná.“

Krampus se k ní znovu nakloní, až Liza s výkřikem ustoupí za moje rameno. Já se směju tak, že málem rozliju zbytek punče, a ještě chvíli sleduju, jak se muž v masce vydává strašit další skupinku dívek.

„Ty se jich vážně nebojíš?“ zeptá se Liza.

„Naopak mě fascinují.“

„To je mi pokrok.“

„A navíc mě baví hádat, kdo se pod těmi maskami schovává. Vsadím se, že některé z nich známe.“

„To určitě. Jen doufám, že ten, co na mě před chvílí vycenil zuby, nebyl můj šéf.“

Rozesměju se, ale další poznámku už nestihnu, protože se přede mnou zastaví vysoká postava v tmavém kožichu.

Zpočátku jí nevěnuju větší pozornost. Krampusové se během průvodu běžně zastavují u diváků, aby je vystrašili nebo pobavili, jenže tenhle muž se ani nepokusí zachrastit řetězem. Stojí přede mnou a hlavu má mírně nakloněnou, takže přes úzké otvory v masce nedokážu rozeznat jeho oči.

Je vysoký, s širokými rameny, která mu hustá kožešina ještě zvýrazňuje. Přes hruď má několik kožených řemenů a kolem pasu těžký opasek se zvonci. Maska je vyřezaná z tmavého dřeva, její povrch pokrývají hluboké rýhy a nad čelem se zvedají dva mohutné zakřivené rohy. Z otevřených čelistí vyčnívají nepravidelné zuby a ve světle pouličních lamp působí natolik skutečně, až se přistihnu, že si ji prohlížím s větším zaujetím než všechny ostatní.

„Ahoj,“ pozdravím ho s úsměvem.

Neodpoví. Možná mě ani neslyší. Jen pomalu zvedne ruku v černé kožené rukavici, přiloží si dva prsty k ústům masky a pošle mi vzdušný polibek.

Rozesměju se.

„No podívejme se. Takový gentleman," okomentuje to Tina.

„Emmo!" vyjekne Liza a nadšeně mě chytí za paži. „Viděla jsi to? On tě balí!"

„Všimla jsem si."

Muž udělá krok blíž a já zvednu hlavu, abych mu viděla do obličeje, přičemž mi srdce v hrudi prudce poskočí. Zblízka rozeznám drobné praskliny ve dřevě i místa, kde se tmavá barva zachytila v záhybech vyřezané tváře. Marně se snažím zahlédnout alespoň jeho oči, jenže za otvory masky je úplná tma. Nevím, kam přesně se dívá, a právě to mě znervózňuje. Pod maskou není vidět vůbec nic, co by mi napovědělo, kdo se za ní skrývá, a právě tato absolutní anonymita ve mně probouzí zvláštní mrazivé chvění.

„Tak co, dostanu taky pusu?" zkusím to. Naštěstí je tu takový rámus, že mě nejspíš neslyší. Teď nevím, jestli je mi to líto, nebo se mi ulevilo.

Krampus natáhne ruku, ale místo dalšího žertovného gesta mě jemně, avšak pevněji přitáhne za pas k sobě. Překvapeně se zachichotám, ale ten smích mi okamžitě uvízne v hrdle, když položím dlaň na jeho hruď, abych neztratila rovnováhu. Jeho kožich je hrubý a studený od sněhu, zatímco pod ním nahmatám pevnou hruď. Je mnohem mohutnější, než jsem čekala, a když mě přitáhne blíž, musím zaklonit hlavu, abych mu vůbec viděla do masky.

Pak mi rukou přejede po vlasech. Odhrne mi z čela pramen, který mi vítr vyfoukl zpod čepice, a konečky prstů v kožené rukavici se na okamžik dotkne mé tváře s takovou nečekanou jemností, až se mi podlomí kolena. Chladná kůže rukavice mě přiměje se nepatrně zachvět a v těle se mi rozlije horko, které nemá s mrazivou prosincovou nocí nic společného.

„Ty jsi nějaký odvážný,“ poznamenám a skvěle se bavím, i když v té vteřině vnímám, jak moc mě ten dotek vyvedl z míry.

Neodpoví. Jen se ke mně hluboce skloní, až ucítím vůni jeho kožichu promíchanou s výrazným pánským parfémem, která mi v tu ránu projde celým tělem. Je příjemná, dřevitá, naprosto podmanivá a tak podivně hluboce povědomá, že mě až píchne u srdce. V hlavě se mi zběsile roztočí kolotoč myšlenek, jak se ji snažím někam zařadit, ale než si ji stačím s čímkoliv spojit, muž ustoupí.

Ještě jednou mi pošle vzdušný polibek a vrátí se do průvodu, zatímco já tam stojím jako omámená a nedokážu z něj spustit oči.

„Počkej!“ zavolám za ním. „A co tvoje číslo?“

Ani se neohlédne.

Liza se vedle mě rozesměje tak hlasitě, že se po nás otočí několik lidí.

„Tak tohle bylo skvělé!“

„Co?“

„Prosím tě, nedělej hloupou. Ten chlap si tě normálně vybral z celého davu,“ vypískne uznale Tina.

Pokrčím rameny, ale koutky úst mi pořád cukají.

„Třeba mě zná.“

„To je možné. Jen doufám, že to není někdo z hotelu. Představ si, že bys zítra ráno potkala svého tajemného ctitele u snídaně.“

„Záleží, jestli by to byl fešák, nebo ne.“

„Ty ses opravdu nezměnila,“ dodá Liza.

Podívám se za průvodem, ale muž už zmizel mezi ostatními maskovanými postavami. Všichni mají zezadu podobné kožešiny a rohy, takže ho nedokážu znovu najít.

„Víš, co je na tom nejvíc vzrušující?“ zeptám se.

„Povídej.“

„Že vůbec netuším, kdo to byl.“

Liza se na mě chvíli dívá a pak se jí po tváři rozlije široký úsměv.

„Takže se ti líbil?“ zajímá se Tina.

„Možná trochu.“

„Emmo, ty máš pořádně zvrhlou fantazii.“

„To říkáš ty, která mi ještě před hodinou vyprávěla o instruktorovi lyžování.“

„To je něco úplně jiného.“

„Samozřejmě.“

Se smíchem se vydáme k dalšímu stánku s punčem, zatímco průvod pokračuje ulicí a zvonce se postupně vzdalují.

Zbytek večera utíká neuvěřitelně rychle. Po skončení průvodu zamíříme do jednoho z místních barů, kde se holky rozhodnou dohnat všechny měsíce, během kterých jsme se neviděly. Probereme jejich bývalé vztahy, moje studium v Anglii, Olivera i všechny známé, kteří se za poslední roky odstěhovali nebo založili rodinu. Mezi jednotlivými historkami se několikrát vrátíme k tajemnému krampusovi, až ze mě Liza nakonec vytáhne přiznání, které jsem si dosud nechávala pro sebe.

„Takže ty sis opravdu někdy představovala, že tě některý z nich pronásleduje?“ zeptá se a nevěřícně na mě hledí přes okraj skleničky.

„To zní pěkně ujetě.“

„A jak jinak to mám říct?“

„Nevím. Třeba že mě od puberty fascinují masky.“

„Holka, ty potřebuješ terapeuta.“

Rozesměju se a pohodlně se opřu do čalouněné lavice.

„Líbí se mi ta anonymita. Že člověk neví, kdo se pod maskou schovává, a může si představovat prakticky kohokoliv.“

„Třeba manažera vašeho hotelu,“ poznamená jízlivě Liza.

„Lizo, prosím tě.“

„Co? Jen se snažím pochopit tvoje představy.“

„Ale? Jakého manažera? Máte někoho nového?“ Nakloní se k nám Tina.

„Ne. Je to rodinný známý a naprosté tabu. Takže dělej, že to nevíš. Nebýt alkoholu, nikdy bych to neřekla nahlas.“

„Aha. Takže tě vzrušuje představa chlapa, který tě v noci přepadne v nějaké temné uličce?“

„Nepřepadne,“ opravím ji se smíchem. „Spíš mě překvapí.“

Liza si mě prohlédne a pak zavrtí hlavou.

„Víš, co je nejhorší? Že v té masce byl určitě nějaký šedesátník bez zubů a s prořídlými vlasy.“ Rozesměje se Tina.

„Nekaz mi iluze.“ Zamračím se na ni a vybavím si vysokého muže v tmavém kožichu, jeho koženou rukavici na své tváři a zvláštní pocit, který ve mně zanechalo jeho krátké přiblížení.

„A třeba to taky může být váš recepční,“ vyprskne Liza smíchy a zvedne skleničku. „Tak na tvoje tajné fantazie. Ať ti jednou nějaká vyjde.“

Přiťukneme si a já se napiju.

Když se konečně rozloučíme, je už dávno po půlnoci.

Tina si vezme Uber a Liza bydlí jen několik ulic od baru, zatímco mě čeká zhruba půlhodinová cesta k našemu hotelu na okraji města. Nabízela mi, že u ní můžu přespat, ale odmítla jsem. Taxík bych si sice mohla objednat, ale po několika hodinách v přetopeném baru a po pár skleničkách mi čerstvý vzduch přijde vhod.

Ráno chci navíc posnídat s rodiči a nemám chuť poslouchat máminy poznámky, že jsem sotva přiletěla domů a už zase někde ponocuju.

Venku mezitím přestalo sněžit. Ulice jsou téměř prázdné, většina stánků už má zatažené rolety a z otevřených podniků se

ozývá jen vzdálený smích posledních návštěvníků. Pod nohama mi křupe zmrzlý sníh a při každém výdechu se přede mnou objevuje obláček páry.

Utáhnu si šálu a schovám ruce do kapes dlouhého kabátu. Pod ním mám pletené šaty, jejichž lem mi sahá nad kolena, a přestože mě vysoké kozačky chrání před nejhorší zimou, přes silonky už mi pořádně táhne na stehna.

V kabelce mi vibruje telefon.

Oliver: *Tak co, už jsi doma? Stýská se mi po tobě.*

Usměju se a za chůze mu odepíšu, že se právě vracím z oslav. Přidám několik snímků průvodu, které mi Liza během večera poslala, zatímco si jednu z nich prohlížím. Zachytila mě u zábran, jak se směju na vysokého krampuse… toho, který mi poslal vzdušný polibek.

Přiblížím si jeho masku, ale ani na fotce není možné rozeznat nic z jeho obličeje. Jen tmavé dřevo, mohutné rohy a kožená rukavice zvednutá k ústům.

Pobaveně zavrtím hlavou a obrázek si uložím.

Právě míjím úzkou uličku mezi dvěma domy, když se za mnou ozývají kroky.

Zpočátku jim nevěnuju pozornost. Po slavnostech se domů vrací dost lidí a nepřipadá mi zvláštní, že někdo míří stejným směrem. Jenže když zabočím do další ulice, kroky se ozvou znovu.

Ohlédnu se. Pod lampou na protější straně chodníku stojí vysoká postava v tmavém kožichu. Tep se mi nepatrně zrychlí.

Překvapeně hledím na mohutné rohy a známou dřevěnou masku, než mi dojde, koho mám před sebou. To už se ale zastavím.

„To snad není možné," vyhrknu a rozesměju se. „Ty mě sleduješ?"

Krampus neodpovídá. Pomalu vykročí ke mně a těžké boty mu vrzají ve sněhu. Na kožešině se mu zachytávají drobné vločky a

zvonce na opasku při chůzi tiše cinkají. V opuštěné ulici působí podstatně děsivěji než mezi stovkami dalších masek, a přesto se přistihnu, že se na něj usmívám.

„Přišel jsi na pokec?“

Zastaví se přede mnou.

Je tak vysoký, že musím zaklonit hlavu, abych mu viděla do masky. Zblízka rozeznávám každou rýhu ve dřevě, drobné škrábance kolem očí i nepravidelné zuby, které vystupují z otevřených čelistí. Kožich mu splývá přes široká ramena a pod těžkým opaskem má tmavé huňaté kalhoty zastrčené do vysokých bot.

„Víš, že průvod skončil? Už si můžeš masku sundat.“

Neodpovídá ani tentokrát. Místo toho zvedne ruku a lehce mi přejede prsty po tváři. Chladná kožená rukavice mě zastudí na kůži, ale neuhnu. Zůstanu stát a sleduju ho, zatímco mi pomalu odhrne vlasy z čela.

„My se známe?“ napadne mě.

Muž nepatrně nakloní hlavu.

„Jsi ze Schladmingu?“

Žádná odpověď. Možná mi nerozumí. Je cizinec. Může to být Ital nebo Čech. A tak na něj zkusím anglicky.

„Do you speak English?“

Pobaveně si povzdechnu, protože ani na to neodpoví.

„Ty mi toho tedy moc neřekneš.“

Jeho ruka sklouzne k mému rameni a pak se zastaví u pasu. Přes kabát cítím pevný stisk, kterým si mě opatrně přitáhne blíž. Na okamžik znejistím a položím mu dlaň na hruď.

„Počkej,“ zarazím ho. „Jestli si chceš hrát na tajemného cizince, měl bys mi aspoň naznačit, co máš v plánu.“

Krampus zůstane stát a čeká.

Rozhlédnu se po prázdné ulici. V oknech okolních domů se už téměř nesvítí a od hlavního náměstí sem doléhá jen vzdálený hluk posledních oslav.

Pak se znovu podívám na muže před sebou.

„Víš, že bych se tě asi měla bát?“

Pomalu přikývne, ale tak nějak neurčitě. *Takže mi rozumí!*

„A tobě se to líbí, co?“

Na to už kývne jasněji. *Parchant!*

„Tak to jsme dva,“ přiznávám s úsměvem.

Paží mě sevře kolem pasu a přitáhne si mě k sobě blíž.

Přes hustou kožešinu cítím teplo jeho těla a do nosu mě znovu udeří povědomá dřevitá vůně parfému.

Skloní se tak, že se jeho maska zastaví těsně před mým obličejem. Zhluboka dýchám a nečinně na něj hledím.

Je to hloupé a nebezpečné. Stojím sama na ulici, večer, podnapilá, a přede mnou se objevil muž v masce. Měla bych utéct nebo zavolat Lize. Měla bych udělat cokoliv jiného, než stát a dívat se na něj. Neudělám nic, čím bych mu dala najevo, že mám strach a nechci, aby dělal to, co doteď dělal.

Rohy se mu tyčí nad hlavou a já cítím, jak se mi dělá husí kůže.

„Co chceš?“ ptám se znovu.

Nemluví, což mě utvrzuje v tom, že je to nejspíš někdo, koho znám, ale nechce, abych ho poznala podle hlasu.

Rukou mi sjíždí z pasu níž a druhou mě sevře za zátylek pod vlasy. Na krku pod šálou cítím chlad kožené rukavice na kůži a zároveň horko, které se mi šíří od břicha nahoru. Je to šílené a hloupé, ale je to přesně to, co jsem si představovala ve svých nejdivočejších snech, když jsem byla mladší.

Prsty mi sjíždí po boku až ke stehnu. Pak se vrátí nahoru a vjede mi pod sukni.

Zalapám po dechu. Je pěkně troufalý a já bych ho měla praštit přes ruku a odstrčit ho. Jenže je mi to z nepochopitelného důvodu příjemné.

Nemluvíme a ani nemusíme. Jen cítím jeho ruce na sobě, jeho alkoholový dech na krku, jeho tělo přitisknuté k mému. Je to šílené.

Jeho ruka mi sjede na zadku po silonkách, po kalhotkách, a já se celá napnu. Cítím, jak se mi podlamují kolena. Jak se mi zastavuje dech.

„Co to děláš?“ zeptám se nejistě, přestože vůbec nechci, aby přestal.

Druhou rukou mi přejede přes kabát k prsu a jemně ho sevře. Pod jeho dotekem se zachvěju a prsty se pevněji zachytím jeho hrudi. Snažím se uklidnit dech, ale vůbec se mi to nedaří.

Jsem v jeho náruči jako beránek.

„Psssst!“ poví. To je jediné slovo, které za celý večer řekne, ale ani z toho citoslovce nic nezjistím.

Rozváže mi kabát a obratně mi jednou rukou rozepne dva knoflíky. Roztáhne cípy a obejme mě znovu přes šaty kolem pasu. Druhou rukou mi pustí zadek a vyjede výš. Přejede mi rukou přes boky a pas až k hlubokému výstřihu, který stáhne níž a odhalí podprsenku. Zamručí, když mi zastrčí dva prsty v rukavici za krajku spodního prádla a přejede mi po tvrdé bradavce. Zalapám po dechu a ztěžka polknu.

Do prdele! Co to dělám? Stáhne mi látku níž a odhalí část mého dvorce. Palcem si hraje a dráždí mě. Přistihnu se přitom, jak zavírám oči a jak se mi v podbřišku hromadí horkost. Zatlačí na mě boky, ale já ukročím. Jeden krok… dva… tři. Pak narazím na zeď domu. Hned vedle nás stojí zaparkovaný zasněžený vůz. Není na nás ze žádné strany vidět.

Prudce mě otočí zády k sobě. Dlaně položím na drsnou ledovou omítku a ohlédnu se přes rameno. Přitiskne se mi rozkrokem k zadku, až přes všechny vrstvy oblečení ucítím jeho erekci.

Než si stihnu uvědomit, co se se mnou děje, mezi stehny mi putují jeho prsty. Míří výš, až se mi otře o látku kalhotek. Přejede mi po místě, které mě přiměje zalapat po dechu. Unikne mi tichý sten, když mě po tom místečku pohladí znovu a víc zatlačí. V kundičce mi pulzuje a cítím, jak nekontrolovatelně vlhnu. Opřu si hlavu o jeho hrudník a zavřu oči.

Najednou ale zaslechnu, jak se něco trhá. To mě trochu vyděsí, a tak prudce otevřu oči a podívám se dolů. Má tam obě ruce a drásá mi silonky. Možná bych se ho měla zeptat, co to, do prdele, dělá, ale sotva otevřu pusu, zajede mi teplá ruka do kalhotek. Sundal si rukavice, čehož si všimnu, až když je pokládá na kapotu auta vedle nás. Prstem mi vklouzne mezi pysky, kde mi roztírá moji vlastní vlhkost.

Zakňourám do ticha temné ulice. Cítím, jak se mi podlamují kolena a jak se mi zastavuje dech.

„Ano," vyhrknu. „Ano…"

Druhou rukou si hraje s mými bradavkami a já cítím, jak se mi stahuje žaludek.

Krouží mi po klitorisu a přivádí mě k šílenství. Z úst mi vychází obláček páry, zatímco sténám. Chvěju se a zarývám nehty do omítky. A pak řeknu něco naprosto šíleného.

„Opíchej mě."

Krampus za mnou zamručí, ale nezpomalí pohyby v mých kalhotkách. Zakloním hlavu a zhluboka dýchám. Hrudník se mi prudce zvedá a klesá. A pak se ocitnu v cílové rovince. V životě by mě nenapadlo, že tohle provedu. Že vyvrcholím, zatímco mě bude prstit nějaký neznámý muž v masce ďábla.

„Sakra!“ vyjeknu a vychutnávám si ten slastný pocit. Sotva si uvědomím, že vyndal ruku z mých kalhotek, zaslechnu za sebou nějaké šramotění.

Jsem až příliš zabraná do uklidňování vlastního těla, než abych si uvědomila, že je to balíček kondomu, jehož prázdný obal právě spadl k mé botě.

Krampusova ruka mi zatlačí mezi lopatky a ještě víc mě předkloní. Stále se opírám o zeď a zároveň vyšpulím zadek. Nemusím dlouho čekat. Vyhrne mi kabát i šaty, dá mi stranou kalhotky i zbytek silonek a konečně do mě vnikne. Jen na krajíček, jako by ke mně chtěl být jemný a nechal mě si zvyknout na jeho velikost.

„Ach, Bože!“ unikne mi a stejně tak za sebou zaslechnu tiché zasténání. Pomalu mě naplňuje a já se zachvěju. Ta euforie mě zcela pohltí. Obrátím oči v sloup a kousnu se do spodního rtu.

„Ano, ještě!“ pobízím ho a on zrychlí. Přiráží do mě, zatímco mi prsty dráždí nejcitlivější místečko.

Slyším jeho zběsilý dech pod maskou a to, jak mu unikají hlasitější a hlasitější steny. Ledový vánek mi způsobí husí kůži, ale přitom je mi horko. Hoří mi tváře i kůže, které se muž za mnou dotýká.

Divoce do mě buší. Jsem na pokraji zhroucení. A pak to přijde. Poklepává mi několika prsty po klitorisu čím dál rychleji. Pleská mě a způsobuje mi tím nepopsatelnou rozkoš. Mířím k vrcholu, hlasitě sténám, ale on mi přikryje ústa druhou rukou. Třesu se pod přicházejícím orgasmem a najednou ten tlak povolí a uvolní se skrz intenzivní vyvrcholení.

Kousnu ho do prstu, ucukne a místo pusy mě chytí za bok a opře si mě zády o sebe. Svírám ho v sobě v posledních slastných stazích, ale on potřebuje víc. Zvedne mi nohu pod kolenem a vniká

do mě víc zboku a pod jiným úhlem. Překvapí mě, jak příjemné to je.

Přiráží do mě a divoce oddychuje zpod masky. Zahákne si moji nohu výš přes nadloktí a vyhledá prsty znovu můj klitoris. Zalapám po dechu, protože má úplně ledová a mokrá bříška. Pak mi to dojde, nabral si na ně sníh. Jsem sice citlivá, ale on je něžný a ten kontrast mého horkého těla a zmrzlé vody mě úplně ochromí.

Vzápětí mnou projede ještě třetí orgasmus, který je sice o dost slabší, ale počítat ho musím. Ještě párkrát do mě nepravidelně zapluje a pak mu zacuká v ptákovi a udělá se. Celá se chvěju, zatímco se vydýchávám. Musím se znovu opřít o zeď. Odstoupí ode mě. Stáhne mi šaty a kabát nechá sklouznout přes zadek.

Snažím se vydýchat a uklidnit. Najednou si uvědomím, že mě nic nehřeje. Ohlédnu se, ale je pryč. Prudce se otočím a rozhlížím se na všechny strany. Sklopím zrak do sněhu, kde po nás zbyly stopy od bot a obal od kondomu. Kleknu si a zvednu ho.

Nebyl to jen sen, což mě děsí. Na jednu stranu mám výčitky a na druhou jsem právě zažila ten nejlepší sex v životě.

Schovám obal do kapsy a ještě jednou se rozhlédnu po prázdné ulici. Oliver mi před chvílí napsal, že se mu stýská, a já teď stojím u cizího domu s roztrženými silonkami a vůbec netuším, kdo se mě před několika minutami dotýkal. A nejhorší je, že kdyby se ten chlap vrátil, nejspíš bych před ním neutekla ani tentokrát.

PRVNÍ KAPITOLA

EMMA

O dva týdny dříve

Bylo mi asi třináct, když jsem si začala uvědomovat, že existuje něco jako sex. V tom věku jsem začínala zjišťovat, že zájem kluků nemusel spočívat jen v tom, že mi schovávali penál, plácli mě po zadku nebo po mně chtěli opsat domácí úkol.

Najednou se mnou chtěli sedět v autobuse, nosili mi pití ze školního automatu a já si tu pozornost docela užívala.

Večer jsem ovšem usínala s obřím plyšovým medvědem z pouti a představovala si, že mě někdo drží v náručí. Medvěd se jmenoval Andy podle spolužáka, který se mi tehdy líbil, a měl výhodu, že na rozdíl od skutečného Andyho nemluvil s plnou pusou.

O rok později se z Andyho stal Ian. Medvěd zůstal stejný, jen moje nároky se poněkud změnily.

Naše rodina odjakživa vlastnila hotel Weber, jeden z největších ve Schladmingu. Táta byl na celý podnik patřičně hrdý a dokázal o něm mluvit tak dlouho, že se během jedné večeře vystřídala všechna roční období v jeho vyprávění.

Já ve čtrnácti oceňovala především to, že v kuchyni pokaždé zbyl nějaký dezert a nikomu nevadilo, když jsem si pro něj přišla v pyžamu.

Chod hotelu mě příliš nezajímal. Zato jeden z lidí, kteří ho s tátou vedli, zaměstnával moji pozornost důkladně.

Ian byl tátův kamarád, bylo mu téměř třicet a já se do něj samozřejmě musela zamilovat. Ale ne tak, že na něj myslíte před

spaním, podepisujete se jeho příjmením a tajně očumujete jeho sociální sítě. Já vyloženě vyhledávala jeho společnost.

Zatímco spolužačky nad postelemi střídaly plakáty zpěváků a herců, já se musela spokojit s vlastní představivostí. Ianovu fotografii jsem si těžko mohla vystavit, aniž by se nad tím někdo pozastavil.

A tak alespoň moje večerní společnost dostala nové jméno. Naštěstí plyšáci podobné změny neřešili.

Nikomu jsem o tom neřekla, s výjimkou Lizy. Před ní jsem se nestyděla, protože sama bývala nešťastně zamilovaná přibližně jednou za dva měsíce a mezi jednotlivými případy mi dokázala věnovat dostatek pochopení. Jen jsme na tom přece jen nebyly úplně stejně. Její vyvolený obvykle seděl o dvě lavice dál a existovala alespoň malá možnost, že ji pozve do kina. Můj vyvolený s mým otcem probíral rozpočet hotelu a občas dostal na starost vysvětlit mi matematiku.

Na doučování jsem se těšila s nadšením, které bohužel nebylo znát na výsledcích. Ian mohl strávit půl hodiny vysvětlováním rovnice a já si pak spolehlivě vybavila leda tak barvu jeho pronikavých očí, ale postup výpočtu už ne.

Dodnes si nejsem jistá, jestli jsem některé věci opravdu nechápala, nebo mi jen vyhovovalo, že kvůli nim přijde znovu.

Měl krásné hnědozelené oči orámované dlouhými řasami, hezký úsměv a tmavé moderně střižené vlasy.

Když si přisunul židli a naklonil se nad můj sešit, snažila jsem se vypadat soustředěně. Občas se mu podařilo přimět mě i k tomu, abych něco skutečně spočítala, což jsem později považovala téměř za vedlejší výsledek našich setkání.

Jemu na nich samozřejmě nepřipadalo nic zvláštního. Byl dospělý muž, který pomáhal dospívající dceři svého kamaráda s

úkoly, zatímco já už v duchu plánovala společné večeře, procházky a někdy i svatbu.

V některých představách jsme se drželi za ruce v Londýně, kam jsem tehdy toužila jet, v jiných jsme jen seděli někde spolu a on se mnou mluvil o něčem jiném než o škole. Stačilo by mi i to.

S přibývajícími roky jsem pochopila, že svůj soukromý románek vedu výhradně já. Nepomohlo mi to sice přestat na něj myslet, ale alespoň jsem začala lépe skrývat, že mě jeho příchod zajímá víc než příchod kohokoli jiného.

Na střední se o mě občas pokusil nějaký kluk a já si připadala nespravedlivá, protože jsem ho už během prvního rozhovoru srovnávala s Ianem. Jeden byl moc upovídaný, druhý se příliš předváděl, třetí mě po deseti minutách nechal stát samotnou, aby mohl jít za kamarády.

Ian při podobném srovnávání vyhrával celkem snadno, protože neměl žádnou konkurenci.

Můj první skutečný vztah nakonec přišel se Svenem. Pocházel ze Švédska, studoval na vysoké a měl podobnou barvu očí jako Ian. Tvrdila jsem si, že jde o náhodu, a raději příliš nepřemýšlela nad tím, že byli také zhruba stejně vysocí. Sven byl naštěstí dost pohledný i sám o sobě, takže jsem se časem naučila vnímat ho bez tohohle zbytečného porovnávání.

Vídali jsme se až do mého odchodu na vysokou. Když mě přijali na *Oxford Brookes University*, táta o tom informoval každého, kdo se před ním zdržel dost dlouho, včetně hostů, kteří se přišli jen zeptat na cestu k bazénu.

Prestižní školy měly v naší rodině tradici a já konečně splnila něco, o čem mohl vyprávět se stejným nadšením jako o hotelu.

Oxford jsem samozřejmě nevybrala jen kvůli Ianovi. Měl dobré jméno, vyhovoval mi studijní program a dostala jsem se tam vlastní prací. Přesto bych si vymýšlela, kdybych tvrdila, že moje

rozhodnutí vůbec neovlivnilo to, že Ian kdysi studoval práva na Oxfordské univerzitě. Byly to sice dvě různé školy, ale pořád stejné město. Některé hlouposti člověku vydrží déle, než by potřeboval.
Na koleji jsem se ale konečně zabývala vlastním životem. Chodila jsem na večírky, cestovala s partou a postupně si zvykala, že nemusím při každém setkání s někým novým vysvětlovat, ke kterému hotelu patřím. Rodiče za mnou občas přijeli, pravidelně jsme si volali a já domů jezdila podstatně méně, než by si máma přála.

Ian v tom pořád měl svoje místo. Zvlášť poté, co jsem se dozvěděla, že začal chodit s máminou kamarádkou. Tu zprávu jsem přijala důstojně asi na prvních pár minut, dokud máma neskončila hovor. Následující týden jsem špatně spala, kouřila trávu a jeden víkend se pokusila protančit celé zklamání s pomocí extáze. V pondělí mě bolelo všechno, Ian měl pořád partnerku a já tu ženu nenáviděla. Mnohem horší bylo zjištění, že se s ní zasnoubil. V tu dobu jsem ještě žila na koleji, takže jsem probrečela několik dní v kuse, brala léky na spaní, abych to období nějak překlenula, a snažila si uvědomit, že jde život dál.

Vzápětí jsem začala chodit s Oliverem. Znali jsme se už delší dobu, uměl mě rozesmát a vedle něj jsem postupně přestala rozebírat člověka, který netušil, že je celý můj svět. Oliver se mnou chtěl trávit čas, zajímalo ho, co mám ráda, a dokázal se mnou vydržet i večer, kdy jsem byla protivná a neměla chuť dělat dobrou společnost.

Po promoci jsme zůstali v Londýně. Pronajali jsme si byt, on nastoupil do advokátní kanceláře a já zůstala ve firmě, kde jsem předtím absolvovala stáž. Postupně jsme si zařídili byt, měli společné přátele a dokonce spolu i pravidelně spali.

Byla jsem spokojená. Měla jsem práci, přátele a člověka, se kterým jsem se večer vracela do stejného bytu, i když jsme se občas míjeli tak důkladně, že jsme si museli domlouvat společnou večeři v kalendáři.

Pak mi zavolala máma, abych přijela na Vánoce, protože si zlomila na náledí nohu a letos nemůže přiletět. Byl listopad a já se nakonec rozhodla, že si pořídím letenku a strávím svátky i celý prosinec mezi svými nejbližšími.

Oliver seděl u kuchyňského stolu, když jsem hovor ukončila. Nemusela jsem mu dlouho vysvětlovat, proč najednou otevírám vyhledávač letenek.

Kvůli práci se mnou odletět nemohl. Čekala ho jednání u soudu a slíbil, že přijede hned, jak je bude mít za sebou. Souhlasila jsem, přestože bych ho nejraději nacpala mezi oblečení a vzala s sebou.

Teď sedím v letadle, na kolenou držím telefon přepnutý do letového režimu a přemýšlím nad tím, kdy jsem byla doma naposled. Jakmile přistaneme, napíšu tátovi, že si jdu vyzvednout kufr. Podle naší domluvy už by na mě měl čekat v příletové hale.

Příletovou halou salcburského letiště se prohání studený průvan a já jsem ráda, že už mám ten příšerný let konečně za sebou. Cesta z Londýna se totiž pořádně zkomplikovala, když jsme se nad Alpami dostali do silných turbulencí. Letadlo se párkrát zmítalo tak prudce, že několik cestujících kolem mě začalo nahlas litovat, že si vůbec nějakou zimní dovolenou naplánovali.

S těžkým kufrem na kolečkách a kabelkou přehozenou přes rameno procházím automatickými dveřmi do příletové zóny, kde se rozhlížím mezi lidmi čekajícími na své blízké. Přestože už stojím oběma nohama na pevné zemi, pořád jsem trochu roztřesená. Jenže tentokrát za to nemůže nepříjemný let, ale vědomí, že jsem se po sedmi letech života v Anglii konečně vrátila do Rakouska. Domů, do míst, která znám odmalička a která mi

během nekonečných deštivých dnů v Londýně chyběla mnohem víc, než jsem čekala.

Na letišti hledám tátův obličej mezi lidmi za zábranou. Udělám několik kroků s kufrem za sebou, obejdu rodinu skládající zavazadla na vozík a pak konečně zahlédnu někoho známého. Jenže mi ten pohled prudce rozbuší srdce a můj dosavadní klid se změní. Najednou jsem nervózní, zaražená a cítím to pálení v žaludku.

Co tady dělá?

Ian stojí nedaleko východu a rozhlíží se po příchozích.

Do hajzlu!

Vypadá neskutečně. Je mu čtyřicet, ale mám pocit, že ten chlap snad vůbec nestárne. Dokonce bych řekla, že mu to sluší ještě víc než před těmi lety, kdy jsem odjížděla do Londýna.

Tmavé vlasy mu na skráních začínají lehce prokvétat stříbrem, což mu překvapivě dodává na přitažlivosti, a pod elegantním kabátem se rýsují široká ramena.

Při pohledu na něj si okamžitě vzpomenu na dobu, kdy mi bylo patnáct. Vybaví se mi můj tehdejší pokoj v hotelu, deník se zámečkem, do kterého jsem si zapisovala všechno, co se ho týkalo, i obrovský plyšový medvěd, kterého jsem po něm pojmenovala. Dodnes se stydím při vzpomínce na to, jak jsem toho nebohého plyšáka po večerech líbala a představovala si, že je to Ian, zatímco on o patro níž seděl s tátou v restauraci a probíral hotelové účty.

Kdyby se to tehdy někdo dozvěděl, nejspíš bych se hanbou odstěhovala na druhý konec světa. A přestože je mi dnes pětadvacet, stačí ho po těch letech znovu spatřit a připadám si stejně poblázněně jako tenkrát.

Jen moje někdejší romantické představy o nevinných polibcích a společných procházkách už dávno vystřídaly podstatně

nemravnější scénáře, za které by se nemusel stydět ani film přístupný výhradně dospělým.

Ian si mě konečně všimne, a jakmile se naše pohledy setkají, jeho vážná tvář se rozzáří tím důvěrně známým úsměvem, ze kterého se mi kdysi podlamovala kolena.

Čekala bych, že se nad svou dávnou pubertální zamilovaností dnes už jen pobaveně pousměju, ale místo toho stojím uprostřed příletové haly a s překvapením zjišťuju, že na mě tenhle muž pořád působí úplně stejně. Možná ještě hůř, protože zatímco v patnácti jsem o něm mohla jen snít, teď už mám dost zkušeností na to, abych si dokázala představit mnohem víc.

Na okamžik se zastavím, takže do mě málem narazí žena za mnou. Omluvím se a posunu kufr ke straně. Třesou se mi ruce, a to jen z toho, že ho zase po letech vidím. Že pojedu vedle něj v autě. *Kruci!*

Podívám se jeho směrem a s hlubokým nádechem zachytím jeho pohled. Zamíří ke mně. Poznávám jeho chůzi i úsměv, který se mu objeví na tváři, když zvednu ruku na pozdrav.

Pevněji sevřu držadlo a udělám zbývajících pár kroků k němu. Rozpačitě povytáhnu koutky výš a nevím, jak ho mám pozdravit. Nechci mu jen vrazit zavazadlo do ruky a říct mu čau.

A tak seberu veškerou odvahu a jdu mu naproti. Čím blíž k sobě jsme, tím víc se mi svírá hrdlo. Zhluboka se nadechnu a zvednu ruce na znamení objetí. I on rozpaží. Naše pohledy se střetnou a z jeho tmavých očí mě bodne v žaludku.

„Emmo, ahoj," pozdraví mě a obejmeme se. Voní mužným sladkým parfémem, který miluju už teď. Pevně ho sevřu kolem ramen a přitisknu nos k jeho krku. Na vteřinu musím zavřít oči a vdechnout jeho vůni. Třídenním strništěm se mi otře o spánek, ale to mi nestačí.

Odtáhnu se, ale jen na takovou vzdálenost, abych ho políbila na tvář. Nepřijde mu to divné ani nepatřičné. Stále se usmívá.

Když ustoupím, natáhne se pro můj kufr.

„Dej mi to. Jaká byla cesta?“

„Příšerná.“

„Už jsem si říkal, jestli tě neotočili nad Mnichovem,“ promluví tím svým hlubokým, sametovým hlasem, ze kterého mi po zádech přeběhne mráz. „Počasí se tu úplně zbláznilo.“

„Málem nás nepustili dolů,“ přiznám a pevněji sevřu popruh kabelky. „Pilot vypadal, že si po přistání dá panáka.“

Ian se tiše pousměje, vezme můj kufr a druhou ruku mi lehce položí na záda mezi lopatky, aby mě nasměroval k východu. Ten dotek přes látku mého kabátu je krátký, zcela společenský, ale mně se na tom místě rozlije žár.

„Pojď, než to tu úplně zapadne,“ řekne a vede mě ven k zaparkovanému těžkému SUV.

Venku vládne bílé peklo. Sníh nepadá, ale sype se v hustých provazcích. Vítr bičuje tváře a světla pouličních lamp vypadají jako žluté skvrny v mlze.

Když Ian odemkne auto a uloží mé zavazadlo do kufru, rychle vklouznu na místo spolujezdce. Kabina voní kůží, mrazem a jeho drahým parfémem.

Jakmile vyjedeme z letiště a nabereme směr na dálnici ke Schladmingu, za okny se rozprostírá souvislá bílá clona. Stěrače jdou na plný výkon, motor tlumeně přede a v autě zavládne příjemné teplo.

„Takže… studium architektury,“ promluví Ian a na sekundu odtrhne oči od bílé tmy před námi, aby se na mě podíval. „Jaké to bylo? Je Anglie pořád tak studená a deštivá, jak si pamatuju?“

„Ještě horší.“ Usměju se a opřu si hlavu o opěrku. „A studium ze mě málem vydojilo duši. Ale dala jsem to.“

„Ani na vteřinu jsem nepochyboval," odpoví věcně. „Pamatuju si, jak těžké byly první dva roky. Práva jsem sice vystudoval, ale po návratu z Anglie jsem zjistil, že mě mnohem víc než soudní síně láká podnikání. Richard mi tehdy nabídl práci v hotelu a já už u něj zůstal."

Zabřednu do rozhovoru. Vyprávím mu o profesorech, o zkouškách, o kolejním životě a Ian se ptá s upřímným zájmem. Pamatuje si i jména svých tehdejších vyučujících, detaily o kampusu i historické budovy. Na chvíli zapomenu na to divoké napětí v břiše a užívám si, že mě bere jako rovnocenného partnera do diskuse. Mluvíme o právu, architektuře, o životě v Londýně, o tom, jak se změnil hotel za dobu mé nepřítomnosti. Žádné křečovité ticho.

Pohoda ale netrvá dlouho. Jakmile odbočíme z dálnice a začneme stoupat do horského údolí, provoz se úplně zastaví. Zatáčky jsou zapadané hlubokým sněhem a před námi se objeví kolona aut. Jejich brzdová světla prosvítají hustým chumelením.

Ian zpomalí a zastaví. Po pár minutách uvidíme v záři modrých majáků hasičské auto a zapříčenou dodávku, která zablokovala celou okresku. Kolem pobíhají chlapíci v zásahových oděvech.

Ian stáhne okénko. Do kabiny okamžitě vtrhne ledový vítr a spousta sněhu. Jeden ze záchranářů přistoupí k autu, opráší si zasněženou čepici a pozná Iana.

„Pokud můžete, otočte se. Tady to bude pěkných pár hodin neprůjezdný, než vytáhneme tu dodávku."

Ian poděkuje a podívá se na mě.

„Zůstaneme zatím v motelu Müller u hlavní silnice," rozhodne a už otáčí auto do protisměru přes zasněžený pruh. „Znají nás tam. A v téhle vánici nemá smysl riskovat a objíždět to jinudy."

Motel Müller je stará, poctivá dřevěná stavba kousek od křižovatky. Když zaparkujeme na zasněženém dvoře, je vidět, že vánice uvěznila desítky dalších lidí. Parkoviště je plné.

Uvnitř je rušno, voní tu pečené maso, pivo a horká skořice. Starý pan Müller stojí za pultem, utírá sklenice, a když nás uvidí, pozvedne obočí.

„Vy jste se zbláznili v tomhle počasí?“ přivítá nás. „Předpokládám, že se nahoru nedostanete.“

„Potrvá to prý pár hodin, než vytáhnou nějakou dodávku, co zapadla.“ Přikývne Ian a opře se o pult. „Máš pro nás dva stůl?“

„Jak vidíte, máme narváno, ale můžete si sednout k baru támhle do rohu.“

Posadíme se na místa, která nám pan Müller ukáže, a sledujeme, jak za oknem dál zuří sněhová bouře. Všimneme si ještě několika přijíždějících silničářů.

Vytáhnu telefon a vytočím tátovo číslo.

„Stalo se něco? Venku je boží dopuštění,“ spustí hned.

„Jsme v pořádku. Uvízli jsme dole pod kopcem. Cesta je zatím neprůjezdná, takže sedíme u Müllera a čekáme.“

„Zaplaťpánbůh, že jste neriskovali,“ oddychne si táta v telefonu. „Ian má rozum. Budeme vás čekat. Dej mi Iana k telefonu.“

Předám mobil Ianovi, který s otcem prohodí ještě pár vět a zavěsí.

O pár minut později k nám přijde pan Müller a nabídne nám domácí gulášovou polévku. S radostí přijmu, protože mám hrozný hlad. Ian si dá také. Navíc si objednáme i horký čaj na zahřátí.

Povídáme si o tátovi, máminu úrazu a hotelu. Jen takové všeobecné řeči.

Krátce před půlnocí se od několika řidičů, kteří právě dorazili, dozvíme, že se silničářům konečně podařilo dodávku vyprostit a

cesta je znovu průjezdná. Zaslechneme dokonce i zvuk sněhové frézy za oknem. Cesta je prohrnutá a majáky konečně zmizely.

O hodinu později Ian zaparkuje své SUV na nádvoří našeho rodinného hotelu a já se při pohledu na známou budovu neubráním úsměvu. Za okny se svítí, střechu i dřevěné balkony pokrývá čerstvý sníh a kolem hlavního vchodu září vánoční výzdoba, kterou máma každoročně nechává instalovat už v půlce listopadu. Sotva vystoupím z auta, vybaví se mi všechny ty roky, které jsem tady strávila, a najednou se nemůžu dočkat, až zase uvidím rodiče.

Ian mi vytáhne kufr ze zavazadlového prostoru a společně zamíříme dovnitř. Vstupní hala voní čerstvě namletou kávou, leštěným dřevem a smaženým jídlem z hotelové kuchyně.

Od mého odjezdu se tu téměř nic nezměnilo, dokonce i mohutný vánoční strom stojí na stejném místě vedle schodiště.

Táta právě něco řeší s recepční, ale jakmile mě zahlédne, nechá všechno být a vykročí mi naproti s tak širokým úsměvem, až se musím rozesmát.

„Tak pojď sem, holka moje!“ Roztáhne náruč a sevře mě v pořádném medvědím objetí, při kterém mi málem zapraskají žebra. Sotva mě pustí, už ke mně kulhá máma o berlích, která si mě přitáhne k sobě a začne mě zahrnovat polibky, zatímco si mezi nimi stírá slzy z tváří. Podle jejího dojetí by si člověk myslel, že jsem se vrátila z války, a ne z Anglie, odkud spolu mluvíme několikrát týdně.

Ještě se ani nestihnu pořádně nadechnout a ze dveří hotelové kanceláře vyjde Lena, Ianova snoubenka a zároveň mámina dlouholetá kamarádka.

Samozřejmě vypadá dokonale, ostatně jako vždycky. Medové vlasy má pečlivě sčesané za uši, tmavý kostýmek jí perfektně sedí a na tváři se jí objeví ten její zdvořilý úsměv, který jsem nikdy nedokázala považovat za upřímný.

Lena patří k ženám, které si zakládají na tom, aby měly všechno pod kontrolou, od vlastního vzhledu až po lidi ve svém okolí. Máma na ni nedá dopustit, ale já si k ní cestu nenašla ani za všechny ty roky, co se známe. Pro mě to byla vždycky arogantní kráva. A není to jen tím, že chodí s Ianem.

„Vítej doma, Emmo. Doufám, že jsi měla příjemný let," pronese a letmo mě obejme, přestože si ani jedna z nás na podobné projevy náklonnosti příliš nepotrpí.

„Děkuju. Až na turbulence to docela šlo."

Lena se pousměje a vzápětí přistoupí k Ianovi, kterému položí ruku na rameno a políbí ho na tvář. Je to docela obyčejné gesto mezi dvěma lidmi, kteří spolu žijí už řadu let, přesto mě při pohledu na ně přejde úsměv.

Ian jí věnuje jen krátký pohled a dál poslouchá, co mu táta vypráví o počasí.

Ani Lenu neobejme, což mi samozřejmě neunikne, ale dobře vím, že z jednoho letmého polibku nemůžu vyvozovat nic o jejich vztahu.

Přesto mě pohled na Leninu ruku spočívající na jeho rameni rozčiluje víc, než by měl. Nejvíc mi však vadí skutečnost, že právě ona může Iana kdykoliv obejmout nebo políbit, aniž by nad tím musela přemýšlet.

Já zatím stojím vedle svého kufru, poslouchám rodiče, kteří se překřikují v otázkách na cestu, a snažím se nevšímat si muže, kvůli kterému jsem ještě včera v noci v Londýně nemohla usnout.

DRUHÁ KAPITOLA

IAN

Hodiny na nočním stolku ukazují několik minut před jednou ráno, když za sebou konečně zavřu dveře našeho pokoje.

Odložím klíče na komodu a rozepnu si dva horní knoflíky košile, protože mě límeček po celém dni nepříjemně škrtí.

V hotelu je před Vánocemi tradičně napilno a dnešek nebyl výjimkou. Dopoledne jsem řešil poruchu vytápění v jednom z apartmánů, odpoledne se dohadoval s dodavatelem, který nám už potřetí posunul termín dodání nového vybavení, a večer strávil cestou na letiště. Původně měl jet pro Emmu do Salzburku Richard, ale kvůli počasí požádal mě. Nevadilo mi to… přece jen je to dcera mého nejlepšího kamaráda a dlouholetého společníka.

Lena za mnou vejde do pokoje a zamíří rovnou k šatní skříni. Svlékne si sako, pečlivě ho pověsí na ramínko a začne si sundávat náušnice. Přes zrcadlo si všimnu, že mě pozoruje, zatímco si vytahuju košili z kalhot.

„Dneska jsi byl nějaký zamlklý," poznamená a odloží šperky do malé krabičky na komodě.

„Měl jsem fofr."

„Ty máš fofr neustále, Iane."

Co k tomu říct? Je to pravda a já už nemám sílu se obhajovat. Popravdě si ty přesčasy vymýšlím záměrně. Myšlenka na to, že bych měl přijít domů v sedm večer a trávit s ní další čtyři hodiny v tísnivém tichu, mě děsí víc než hromada papírů na stole.

Nejhorší na tom je, že jsme zasnoubení. Když jsem ji před lety požádal o ruku, byl jsem přesvědčený, že dělám správnou věc. Dnes si nejsem jistý ani tím, jestli s ní chci strávit noc.

„Zítra se to pokusím utnout dřív," utrousím, i když sám sobě nevěřím.

„To poslouchám od října."

V jejím hlase není hněv, jen rezignace. Letmo po mně střelí pohledem a dál si rozepíná halenku.

Nepůsobí rozzlobeně, spíš unaveně, a já nemám chuť pouštět se do dalšího rozhovoru, který oba známe nazpaměť.

„Půjdu se umýt."

V koupelně pustím vodu do vany a opřu se dlaněmi o umyvadlo. V zrcadle na mě hledí chlap, kterému letos bylo čtyřicet a který má poslední dobou pocit, že mu pracovní týden ubíhá rychleji než víkend. Na skráních mi přibylo několik šedivých vlasů a pod očima mám kruhy, které nezmizí ani po pořádném vyspání. Promnu si zátylek, sundám hodinky a položím je vedle umyvadla.

Dveře se za mnou pootevřou.

„Napadlo mě, že bych se k tobě přidala."

Lena stojí ve dveřích, bosá, s rozpuštěnými vlasy, které jí sahají pod ramena, a pomalu si rozepíná poslední knoflíky halenky. Kdysi by mi podobná nabídka udělala radost. Dnes mě především zaskočí, protože jsme spolu už několik týdnů neměli nic, co by připomínalo skutečnou intimitu, a ona se zřejmě rozhodla, že to dnes napravíme.

„Leno, promiň, ale jsem úplně vyřízený," řeknu a zavřu kohoutek. „Zítra musím být dole nejpozději v sedm."

„Vždyť je to jen koupel."

Jasně, koupel. Oba moc dobře víme, o co jí jde. Jenže Lena to nikdy neřekne na rovinu. Radši se zatváří ublíženě a nechá mě, abych si připadal jako hajzl, který odmítá vlastní partnerku.

Podívám se na ni a doufám, že pochopí, že dneska na sex opravdu nemám náladu. A vlastně už nejde jen o dnešek. Lena je pořád atraktivní ženská a ve dvaačtyřiceti rozhodně nemá důvod si

na svůj vzhled stěžovat. Jenže já už po ní netoužím tak jako dřív. Na začátku jsme ze sebe nedokázali spustit ruce, zatímco teď se přistihuju, že radši hledám výmluvy, než abych s ní skončil v posteli.

Lena si mě ještě prohlédne, nejspíš čeká, jestli si to nerozmyslím, ale nakonec svěsí ruce a zamíří ke dveřím.

„Fajn. Tak si odpočiň," pronese kysele a odejde.

Zůstane po ní jen tiché zaklapnutí dveří a já se za nimi ještě několik vteřin dívám. Uvědomuju si, že jsem ji odbyl dost tvrdě. Nemůžu jí přece říct, že se mi poslední dobou nechce ani vracet do ložnice, protože už předem vím, jak náš večer dopadne.

S Lenou jsme spolu téměř šest let. Zná moje zvyky, ví, jakou kávu piju, pamatuje si narozeniny mých rodičů a dokáže podle jediného pohledu poznat, kdy se v hotelu něco pokazilo.

Dlouho jsme spolu fungovali dobře a ještě před několika lety bych bez přemýšlení řekl, že s ní chci zestárnout. Jenže někde cestou jsme si zvykli žít každý trochu po svém. Ona má své přátele, společenské akce a plány, já práci, které se věnuju od rána do večera. Když už spolu trávíme čas, většinou řešíme provozní záležitosti, návštěvy známých nebo věci, které je potřeba zařídit.

Někdy si říkám, že bychom měli odjet alespoň na týden někam, kde nás nikdo nezná a kde mi nebude každých dvacet minut zvonit telefon. Lena už něco podobného několikrát navrhovala, jenže pokaždé do toho přišla práce a já byl vlastně rád, že mám důvod cestu odložit.

Nakonec vanu vypustím, aniž bych do ní vůbec vlezl, a dám si rychlou sprchu.

Když se vrátím do ložnice, Lena už leží v posteli a čte si na tabletu. Na sobě má flanelové pyžamo, které jsem jí před dvěma lety koupil k Vánocům, a na nočním stolku stojí nedopitý hrnek čaje.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Maskovaný*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.